

פרוטוקול מס' 18/7

מישיבת ועדת הכספים
שהתקיימה ביום ג', י"ב כסלו תשט"ו - 7.12.54
בשעה 08.50.

נוכחים:

- היו"ר - י. גורי
- ח. אריאב
- י. בדר
- א. מ. גניחובסקי
- ש. דיין
- א. הרצפלד
- ח. לסדן
- ק. לוז
- א. סטופ
- א. פורדר
- ח. רובין
- ז. שפר

מזמנים:

ד"ר ליכטנשטיין } מטעם התאחדות מוכרי הספרים
מר גרינוולד }
גב' קרלינסקי }

- מר גפני - מנהל המכס
- מר אלנברג - מטעם הנהלת המכס
- מר לרון - משרד האוצר
- מר ספיבק - משרד האוצר
- מר קיטרון - משרד המספטים
- מר רוזסי - מזכיר הכנסת
- מר צידון - סגן מזכיר הכנסת
- מר גיל - גזבר הכנסת

- מר מויאל - מנהל משרד הפנים
  - מר אברזי - משרד הפנים
  - נ. חת - יו"ר ועדת הפנים
  - ר. בטתוני - חבר ועדת הפנים
  - ש. הלל - "
  - ס. חזני - "
  - ח. סגורי-כהן - "
  - א. קמין - "
  - א. פרי - "
- לסעיף 4 בסדר-היום

סדר-היום:

1. אישור צווי מכס - תמונות וספרי תמונות
2. - מכונות תפירה
3. אטליז הטריפה הסמון לבנין הכנסת
4. מענק לרשויות המקומיות.

היו"ר י. גורי:

פותח את הישיבה.

קבלנו תזכירים מהתאחדות מוכרי הספרים בקשר עם תעריפי המכס. נענינו לפנייתם בקשר לשמיעת משלח מטעם ההתאחדות, ואבקש אותם עתה, אם יש להם משהו להוסיף על התזכיר, שיעשו זאת.

א.ב.

ד"ר ליכטנשטיין:

התאחדותנו מתנגדת לצו הזה מטלוחה טעמים:
הטעם הראשון הוא עקרוני. לפי תעריף המכס פרט 6 (9)(4) פטורים ספרים ממכס, ובצו החדש אנו רואים פגיעה בעקרון זה. הצו החדש מטיל מכס על ספרי אמנות בכלל ועל ספרים עם אילוסטרציות בפרט. הצו החדש קובע, בעצמו, כי ספרים אלה אינם ספרים, ולכן אנו מתנגדים. לישראל חתמה על אמנת אונסק"ו מסנת 1947, ואז התחייבה לשמור על העקרון שלא להטיל מכס על ספרים.

אם כתוב פה שקובץ המכיל פחות מ-25% מכס, אינו ספר אלא קובץ תמונות, כי אז ספר כמו ספר הקריקטורות של לו, או לברי דומים, חייבים במכס, אף-על-פי שכל אחד יגיד שאלה הם ספרים ולא תמונות.

עוד יותר גדוע הטעם בפרק ב'. גם כתוב כי אפילו אם יותר מ-65% של הספר הם טכסט ולק 35% תמונות - גם אז חייב הדבר במכס.

הי"ר י. גורבי:

בשעת הדיון הקודם שקיימנו נאמר כי ברוב הספרים מטוג זה טודבקות התמונות באורה שאפשר להסירן ולהשתמש בהן בתמונות.

ד"ר ליכטנשטיין:

לדעתנו השאלה היא למה מיועד הספר, ולא מה עושים אחר-כך בספר בניגוד ליעודו. ישנם ספרים שיש בהם תמונות טודבקות, מפני שההוצאה סתמטת בנייר יותר טוב להדפסת תמונות, ומבדילה בין הנ"ל הרגיל להדפסת הטכסט ובין הנ"ל המשובח המיועד לתמונות.

הי"ר י. גורבי:

זוהי הוכחה נוספת שאפשר יהיה לתלוש או להסיר את התמונה מהספר.

ד"ר ליכטנשטיין:

אני יכול להביא דוגמא פשוטה: פה ישנו כיסא המיועד לישיבה. אם מכניסים אותו לתנור - האט אפשר להגיד כי אין זה כיסא אלא עץ לשריפה? הכסא נשאר כסא גם אם מכניסים אותו לתנור. ואם באים כאן לגזור תמונות ולהוציאן מן הספר ולהכניסן לטסגרת - זהו דבר המנוגד ליעוד הספר, ואי-אפשר להטיל על ספר כזה מכס מפני שמישהו עושה זאת. חוץ מזה, אין נוהגים לעשות דבר כזה.

ישנן הוצאות שעליהן כתוב: "טוכן להכנסה לטסגרת". תמיד הטכסטנו שעל זה יהיה מכס. כי זהו ייעודן של התמונות האלו. אלה אינם ספרים, ועל זה לא היה כלל ויכוח.

ניסוח הצו מעורפל כל-כך, שאפשר להגיע למסקנות טובות. הדבר הוא חשוב, מפני שסעיף 133 של פקודת המכס אוסר: אם יש ספק - יש לחייב. כלומר: אם מתעוררת שאלה אם משהו חייב במכס או לא חייב - יש לחייב אותו, ואם מתעוררת שאלה אם משהו חייב במכס יותר גבוה או יותר נמוך - יש להטיל את המכס הגבוה.

אם בסעיף (ד) מדובר על אלבוסטים או תמונות שלא פורטו במקום אחר, ישנן אפשרויות טובות. במל-אביב אטר אתמול מנהל המכס כי דברים שהיו פטורים ממכס לפי סעיף (א), בכל זאת חייבים במכס לפי סעיף (ד), מפני שהכריכה לא היתה קשה גלא קרטון. באופן כזה אפשר לכלול כל מיני דברים במכס. בסעיף (ד) לא כתוב מהו אחוז התמונות שיכול להיות בספר כדי שהוא יהיה "ספר" לצורך החוק, אלא כתוב באופן סתמי: "תמונות", ואפשר להכניס כל ספר לסעיף זה. שלטונות המכס ראו כבר בשנה שעברה שכל הדברים שחייבו אותם עכשיו במכס, חדלו להביאם מחוץ-לארץ כי אי-אפשר לטכור אותם בארץ במחירים הגבוהים האלה. אינני מבין את ההגיון הזה. הצו הזה אינו יכול להשאר, כי לא יביאו את הדברים האלה, ודוקא את אותם הדברים היקרים שיעלו יותר מכס, ויביאו רק את אותם דברים הפטורים כליל ממכס. הטדינה לא תרוויח מכך מאומה, והציבור ייפגע. ודוקא אותם ספרים בלי כריכה קשה - המיועדים בדרך-כלל לטטודנטים או למורים - לא יוכלו לבוא, כי עליהם יהיה מכס של 35%, לפי סעיף (ד).

לכן אנו מתנגדים באופן עקרוני להטלת מכס על ספרים ולניסוח של קאוצ'יק. הטדינה, כאמור, לא תרוויח מכך, ולציבור יהווה הדבר נזק תרבותי רב, ודוקא אותו ציבור החייב לקנות דברים אלה הוא ציבור שאין לו כסף רב, אנשי קיבוצים וכדומה, והם חייבים להמשיך בלימודיהם.

א.ב.

ישיבת ועדת הכספים
7.12.54

בענין אמנת אונסק"ו, מהו הדין בארצות
אחרות? האם ישנו הסכם בין ארצות?

ח. אריאב:

ד"ר ליכטנשטיין:
הסכם אונסק"ו נחתם על-ידי מספר ארצות,
ביניהן: בריטניה הגדולה, צרפת, שווייץ
ומדינות אחרות, גם ישראל. המדינות לחתמו על ההסכם מתחייבות לא להטיל סכס
על יבוא ספרים, פרטומים ומסמכים המפורטים בנספח (א) להסכם זה. נספח (א)
אוסר: ספרים, פרטומים ומסמכים, ספרים מודפסים, עתונים וכתבי-עת, ספרים
ותעודות הסיוצרים בעזרת תהליכי הכפלה ולא בדרך הדפסה, פרטומים ממסלתיים
רשמיים, וכו'. חשוב כאן הסעיף: "ספרים מודפסים". אנו אוטרים שכל הדברים
האלה הם ספרים מודפסים. אלה הם ספרי תמונות, ולא תמונות בודדות.

מהו הדין באלבומים אלה באנגליה, צרפת וכו'?

ח. אריאב:

ד"ר ליכטנשטיין:
בארצות-הברית, שלא חתמה על ההסכם, ישנו
סכס על ספרים אנגליים הבאים מהחוץ, בשיעור
של 5%, כי יש באמריקה ספיק ספרים באנגלית. על ספרי אמנות לא קיים סכס
מיוחד. יש כאן הפליה של סוג מיוחד של ספרים. סחר יכולים להטיל סכס גם
על ספרי בוטניקה עם הנסקה כלשהי.

מר גרינוולד:
אני מבקש מחברי הכנסת להתרכז בראש וראשונה
בבעיה התחוקתית העיקרית. והבעיה העיקרית
היא: ספרים פטורים מסכס לפי החוק, ונסאלת דק השאלה: מה זה "ספרים"? אין
הנהלת הסכס יכולה להגדיר זאת לפי צרכיה היא ואפילו לפי צרכי המדינה.
במכתב שלתבתי לוועדת הכספים צייטתי את ההגדרה של "ספר" לפי אוקספורד
וגם לפי גור: ספר זה כל דבר המכיל מסה בכריכה. וצריך להתחשב בהגדרה זו.

היו"ר י. גורי:
את התמונות הנפרדות שהבאתם כאן אילו היו
כורכים ביחד, האם הייתם אוטרים אז שזה
ספר, וצריך להיות פטור מסכס?

מר גרינוולד:
כן. ברגע שכורכים זאת - כוונת המו"ל היא
שזה יסאר בתור ספר ולא יופרד. בזמנים
רגילים הייתי טוען אפילו שאותן תמונות בודדות שהבאנו, ושמוכנסות לכריכה
אף אם אינן מכורכות, הן "ספר". אולם מאחר שיש על כך ויכוח - אני מוכן
לוותר משום הספק. הסכסנו אז לזיתור זה כי חשבנו שבזה ייגמר הענין.
עד עתה הטילו על ספרים מסויימים 35% ככס ו-35% מס קניות. את מס הקניות
לא הטילו כמובן על המחיר היסודי, אלא על המחיר + ה-35% מכס. התברר
שבמחיר זה לא נביא ספרים. הספרים האלה עולים כמעט כפול על-ידי המכס.

מר גפני:
כשמדפיסים את הספרים בארץ, משלמים סכס על
הנייר הטובא, או לא?

ד"ר ליכטנשטיין:
כן, בוודאי.

מר גפני:
אבל על הנייר של ספרים הטובאים מהחוץ
אין מסלמים מכס.

גב' סרלינסקי:
על ספרי מוזיקה אין מכס. אנשים המתעניינים
במוזיקה ובסירה לא מסלמים מכס. דוקא על
אותם אנשים המתעניינים בצירור חל, העונס הזה.

ד"ר ליכטנשטיין:
הצעתי להנהלת הסכס הגדרה ברורה של הטוב
"תמונות", בניגוד למונח "ספר". לא ייתכן
שכל פקיד מכס יקבע בעצמו מהי תמונה ומהו ספר. הגענו למצב שבירושלים
לוקחים 35% מכס, בתל-אביב 15% ובחיפה בכלל לא, ודבר זה משנה את מחירי
הספרים בכל אחת מהערים. יוצר להגיד, כמו שאסרו קודם: "תמונות
כרוכות ובלתי כרוכות".

ישנה גם בעיית האלכומים. עד עתה חשבנו
ש"אלבום" זה ספר ריק המיועד למילוי. עכשיו באים ואומרים שאלבום זה ספר
גדול. כל דבר שאין יודעים להגדירו עתה, אוטרים: זה "אלבום". יש להגיד
באופן ברור שאלבום זה כרן ריק להכנסת אוסף מסויים.

סר גפני:

דוקא ההגדרה בסעיף הקודם גרמה לתטובות. למעשה אנו רואים את הצו החדש כהנחה, כי עד עתה היו מסלטים 35% מכס, ועתה יסלמו 15%. אם ניקח מכס אפילו רק על הניר שעליו מודפסות התמונות, נקבל יותר. הסדפיט הישראלי סלם 1.800 ל"י לדולר; אתם מסלטים לירה לדולר. זוהי הנחה כשלעצמה. בענין מכס אין הולכים לפי הגדרה של מילון אלא לפי הגדרת תעריפי מכס בינלאומיים. ואני יכול להביא קטעים משם. ראינו כבר אנשים שסלמו לצרפת, למסל, תכניות של בניינים, ועל זה סילמו מכס.

ד"ר ליכטנשטיין:

מה שנוגע לשיעור המכס - מה שהיה קודם 35%, נשאר 35%. הדרגה החדשה של 15% הוטלה על דברים שקודם היו משוחררים כליל ממכס, ואי-אפשר להגיד, אפוא, שזוהי הנחה. הנהלת המכס טוענת שספרים שיש בהם 65% מכס ו-35% תמונות אינם ספרים. אנו מתנגדים להנחה שהטו'לים העבריים מסלמים מכס כבר יותר על הנייר. אולם אם מביאים ארצה חומר בצורת נייר - זה בכל זאת משהו אחר. ספרים משוחררים מכל מכס. אי-אפשר להסתמס בהם לשום דבר אחר פרט ללימוד או לקריאת הכתוב, מה שאין כן הנייר הטוב. ספרי אמנות כאלה אין אצלנו עדיין, כי לא יודעים עדיין אצלנו להדפיס בצורה כזאת. לא בכל ארץ יודעים זאת.

גב' קרלינסקי:

כאשר מסילים מכס כזה, צריך לחשוב גם על התוצאות, והתוצאות הן ברורות: יפסיקו להביא ספרים כאלה מחוץ-לארץ. דבר זה יגרום לנזק מוחלט מהעולם התרבותי בטח זה. אם זוהי כוונת הנהלת המכס והמסלה - הם יצליחו בכך, אולם כסף זה לא יכניס. (ד"ר ליכטנשטיין, מר גרינוולד וגב' קרלינסקי - עוזבים)

ש. דיין:

בכמה כסף מתבטא כל העניין?

מר גפני:

במכס זה מתבטא ב-70 אלף לירות בערך. מס קניות כ-100 אלף לירות.

ש. דיין:

אם אדם נכנס לחנות ורוצה לקנות ספר אמנות כזה כדי לתת אותו במתנה למישהו, ואין הוא מוצא ספר כזה, או שהספר עולה ביוקר - הוא יקנה ספר אחר, מתוצרת הארץ. אין אני רואה בכך כל אסון.

א.ס. גלינברג:

באותן ארצות שיש בהן אמנה כזאת, האם לוקחים שם מכס או לא?

שאלה שניה: אם יטילו את המכס ולא ייכנסו

ספרים כאלה מאמריקה, האם ייכנסו במקומם ספרים אחרים מארצות אחרות?

ז. שפר:

במידה שהמכס הזה אינו סותר אמנה, מדוע צריך לפטור אותם ממכס זה? הם משלמים לפי לירה לדולר, והמכס הוא רק 15%. ענין האמנה יורד מעל הפרק. ועדת הכספים צריכה לדון רק בענין המכס, לענין האמנה המסללה.

ג. גוי:

השאלה המכרעת היא לא אם אותו ספר הוא יקר או זול. השאלה היא: האם דברים אלה הם ספרים או תמונות? התמונות לא הודפסו בספר בתור תמונות שאפשר להוציאן מתוכו. הן הודפסו בצורה זו רק משום שההדפסה היא על נייר יותר טוב. וכשם שאין מברילים בין ספר יקר וזול, כך אין צריך לתעות הבדל אם אותה תמונה בתוך הספר מודפסת על נייר יותר טוב או יותר פשוט.

אשר לצד הפיסקלי - ביטול המכס אינו מבטל את מס-הקניה. אילו היו ספרים אלה יותר זולים, היו עליהם יותר קופצים. ככל שיעלה מחירם, ירד מספר הקונים, ודבר זה יוריד שוב מהכנסות המכס.

מטובי הטעמים האלה אני בעד ביטול הצו.

הי"ר י. גורי:

אני חולק על דעתו של חבר הכנסת שפר. אינני יודע אם קניית ספר מסוג זה היא בבחינת מותרות או דבר חיוני. ספרים כאלה לא צריכים להיות רק בחלת בעלי יכולת. מה שנוגע לצד הפיסקלי, לדעתי צדק חבר הכנסת לוז. הרווח של המכס יצטמצם ל-25 אלף לירות ולא 70 אלף ל"י, ואינני חושב שהדבר כדאי.

א.ב.

ישיבת ועדת הכספים
7.12.54

ה. רובין: אני מסכים לדעתו של חבר הכנסת שפר. לא הייתי נלחם בעד הסלת מכס. אולם אם האוצר מוצא לנכון להטיל מכס - לא אילחם על ביטולו.

ה. למדן: מה זה מצרך חיוני ומה זה מצרך מותרות - זהו דבר יחסי מאוד. אולם במה דברים אמורים? אילו היינו מטילים מכס רק על דברי מותרות והיינו פוטרים דברים חיוניים באמת ממכס. אולם כפי שידוע לנו מטילים מכס על דברי מזון חיוניים ביותר, ולכן אין מקום לסחור דברים כאלה בטענה שאין הם מותרות. מי יאמר שתקליט הוא פחות חיוני מספר תמונות? ועל תקליטים יש מכס. אם אמרתי שהיקף הקונים יקטן עקב העלאת המכס - לבי כואב על צמצום הקונים של מצרכים אחרים, חיוניים יותר.

אשר לגימוק הפורמלי: ספר או לא ספר - אפשר להגיד בפירוט: "פרט לספרי תמונות".

מר גפני: אם להעמיד את הבעיה אם זה ספר או לא ספר - ברור שגם סס-הקניות ירד מעל הפרק. כי מט קניה אי-אפשר להטיל על ספרים. על מכשירי-לימוד וכשיי-עבודה מסלטים מכס, ומדוע לא ישלמו על ספרי-תמונות? ספרים אלה, כשהם מגיעים למוסדות-לימוד, לבתי-ספר וכדומה, בלאו הכי הם פטורים, כי מוסדות אלה פטורים מתשלום המס.

אני מסכים לדעה שצריך להיות פירוט יותר רחב למונח "ספר". אולי אפשר היה לקבל החלטה ביחד עם אישור הצו שמסדר החינוך יקבע במקרים של חילוקי-דעות בין המכס והיבואן אם זה ספר או לא ספר.

א. הרצפלד: אני תוסך בהצעתו של מר גפני.

הינ'ר י. גורי: אין זה ענין לבירור בכל סקרה ומקרה. אני מוכן להסכים שלפני אישור הצו יביאו לנו הגדרה מסעם מסדר החינוך מה זה "ספר".

הרחלש: לקבל את הצעת הינ'ר, מר גפני יביא הגדרה מסדר החינוך ל"ספר", וכעבור שבוע-שבועיים יבא את הענין שנית בפני ועדת הכספים.

2. אישור צווי מכס - סכונות תפירה

הינ'ר י. גורי: (קורא את דברי ההסבר לצו).

ה. למדן: מכונת תפירה שנקנתה לפני זמן רב וצריך להחליף בה חלק, אין משיגים עבורה את החלקים כאן, כי החלקים המיוצרים כאן אינם מתאימים. ומדוע ישלם אדם כזה מכס יותר גבוה על חלקים של מכונה שיסנה אצלו מזמן?

מר גפני: אי-אפשר להפריד בין החלקים, כי אחדת יתחילו להביא ארצה מכונות מפורקות. על מכונה הנמצאת בידי אדם עשרות בשנים צריך להחליף חלק פעם אחת במשך שנים רבות, וזה לא יתבטא במכס גבוה. העלאת המכס יכולה להתבטא בצורה רצינית רק בחלקים של מכונה שלמה. סכונות-התפירה המיוצרת בארץ היא טובה, ועברה מבחינה זאת את כל המבחנים.

ד. דייגן: מהו מחיר מכונה המיוצרת בארץ ומחיר מכונה המובאת מהחוץ?

מר גפני: מכונה המיוצרת בארץ נמכרת ב-123 לירות. מכונה המובאת מהחוץ נמכרת ב-80, ועכשיו תימכר ב-116 לירות.

ה. רובין: לפני שמאשרים את הצו הייתי מבקש לשמוע באיזו מידה נבדקו החישובים של המחיר המקוטי. אנו צריכים להגן על תוצרת הארץ, אבל יחד עם זה גם על האזרח. אם אנו מטילים מכס-מגן, יש להבטיח שהמחיר יעלה רוצים להגן אינו גבוה מדי, ואולי אפשר להוריד אותו.

א.ב.

מר גפני:

ועדת הסכס הצ'יבורית מינתה ועדה מצומצמת לבדיקת החיובים. בוועדת הכלכלה של הכנסת הובעה בשעתו הדעה שאם סחיר תוצרת הארץ יהיה עד 5 לירות לדולר - עדיין כדאי לתת מכס-סגן. אולם אנו נוהגים להטיל מכס-סגן רק אם הסחיר אינו עולה על 3 לירות הדולר. הסכס שלנו עתה נותן למפעל המקומי אפשרות של קיום שתוך טאמץ רב.

הוחלט: לאסר את צו העלאת המכס על סכונות תפירה.

היו"ר י. גורדי:

סטעם ארגוני הנשים פנו אלי בבקשת דיון על טס-קניות על הבאזארים, הסטטסים מקור הכנסה לקיום המוסדות. נאמר לי שחלה התפתחות בענין זה.

מר גפני:

טס-קניה אין מסלמים על זה. מכס מסלמים, ואולי היתה כוונתן למכס. אני טוכן להתקטר אתם ולברר את העניין.

הוחלט: לקבל את הצעתו של מר גפני.

3. אטליז הטריפה הסטור לבנין הכנסת

היו"ר י. גורדי:

קיבלנו סכתב חתום על-ידי מזכיר הכנסת בצירוף תזכיר בענין אטליז הטריפה הסטור לבנין הכנסת. (קודא את הסכתב ואת התזכיר). בתזכיר נזכרות שתי הצעות לפתרון, הנשיאות טטליזה על ההצעה השניה, לתת למפעל האטליז 10 אלפים לירות.

מר רוזטי:

הבקשה שהנחת יזת תטפל בענין זה באה טוועדת הכספים בשעת הדיון על תקציב הכנסת.

ה. לטדן:

האם חושבת הכנסת להטמטט בחנות זו לצרכי עצמה אחרי טבעל החנות יצא?

מר צידון:

אין לנו סיטוט בחנות. אולם בטקרה שאין אנו סטטמסים בה ואנו טוסרטים אותה, נקבל תטורתה כ-5,000 לירות דטי טפתח, שחלק מהם נצטרך לסלם לטעל-הבית. כל זה כתוב בתזכיר.

ה. רובין:

לדעתי זהו דבר בלתי חוקי, טכל הכחינות. אין טוט דטות להפקיע זאת, אין זה בנין הטטטט לצרכי ציבור. אינני יודע איזו סטכות יט לכנסת להחליט על הוצאת כספים לקניית חנות שאין הכנסת זקוקה לה. אין טעיף זה טופיע בתקציב הכנסת, ולא בחוק התקציב. אין חוק בטדינה האוסר קיום אטליז טנטכר בו בסר בלתי כטר. זהו מטחר חוקי, ואין כל סיבה לבצע פעולה ליגלית לחיטול הענין. הטכות אינו מעניין אותי. העקרון הוא החטוב. טדוע עוטיט זאת? טטום טיטנמ כטה חברי כנסת אטר זה בניגוד להכרתם טטוכרים בסר חזיר? אני יכול לטעון טזה בניגוד להכרתי כטאני עובד ורואה טטוכרים בחנות טפרות קלוקלת. אני טבקט טיטוצבע על כך טעל דבר בלתי חוקי, ואני טקווה טלא איאלץ להביא את הענין בפני הכנסת. אינני יכול לתאר לעצמי כיצד נתקבלה בזטנו בוועדה החלטה למטור דבר זה לבירור. זהו תקדים שאין לטאת אותו. כל טטטר טטטלתי יכול לבוא ולהגיד: אינני טובל טבטכנות יטנה חנות זו או אחרת.

היו"ר י. גורדי:

אני מציע לוועדה להפריד בין הצד החוקי ובין הענין לגופו. קודם כדאי להחליט לגופו של ענין, ואחר-כך נברר את הצד החוקי.

א.ס. גניחובסקי:

הכנסת היא הביטוי לטאיפות העם העברי לקראת עצמאות טדינית ועצמאות של חקיקה. לא ייתכן שהכנסת, טעיני כל היטודים וטואות אליה, טיטצא בטכנותה חנות טטוכרים בה כטר חזיר וכטר טריפה. אפילו טבחינה אטטטית אפטר להזדעזע טכר. טטום כך החליטה בשעתו ועדת הכספים פה אחד לטפל בענין זה.

ישיבת ועדת הכספים
7.12.54

א.ס. בניחובסקי:

לגופו של ענין, הצעה ב' נראית לי כהגיונית ביותר, לא רק מבחינה כספית, אלא גם מפני שהדבר מחסל בכלל את ענין סכירת בשר הטריפה על-ידי אותו אדם.

ח. לטרין:

הייתי מעדיפה אפילו שיעלה לנו קצת יותר, אולם שהדבר ייגמר סתוך הסכם. הפקעה אינה באה כאן בחשבון. לכל יהודי יש זכות לקנות ולטכור מה שהוא רוצה ולשבת במקום שהוא יושב. הענין הוא ענין של טעם, ופוגע לריגשות הכנסת, אז מטוב שזה יעלה קצת כסף. צריך להגיד לאותו אדם שיהסיג לו חנות אחרת וימסור את זאת, ויהגיש חשבון בכסה זה עולה. אבל לא שהכנסת תעסוק בזה.

ז. ספר:

יושב-ראש הכנסת והסגנים מצאו שאין זה באה סליד הכנסת תהיה חנות שמוכרים בה בשר חזיר. כל הצעה של הפקעה ירדה מעל הפרק, והנסיאות הפליצה בתזכיר שהוגס, על אחת מן ההצעות. הצעה זו הוגשה על-יסוד הסכם. הסכום הסדוייק ניתן עוד אולי לסטא-וכתן עם בעל החנות, אבל על העקרון והסכום בערך הוסכם. אין הדבר פוגע בשום חוק. סותר לבוא עם אדם לידי הסכם, ואם הדבר כרוך בהוצאות באים לוועדת הכספים וכבסקטים את איטורה, וכך עסינו. השאלה היא: האם ועדת הכספים מוצאת את הענין בחוץ לכנסת? אם כן - הריהי יכולה לאשר זאת.

י. פורדר:

אני מציע שנשמע חוות-דעת מצד היועץ הסטפטי של המססלה, מאחר שנתעורר ספק בחוקיות הדבר. אחרי שנשמע את חוות-הדעת - אז נוכל להחליט.

היור' י. גורי:

אם ועדת הכספים תחליט בחיוב - יצטרך סר האוצר לקחת את הכסף מהרזרבה הכללית, ויש לו סכנויות להסתמס ברזרבה הכללית לפי שיקול דעתו.

ח. רובין:

מהרזרבה הכללית אפשר להוציא כספים רק לפעולות לצרכי קיום המדינה, כמו: שירותים מיוחדים. זאת אינה פעולה מסלכתית. מבלי שאתחייב להתחשב בדעתו של היועץ הסטפטי למססלה, אני חושב שלפני העמדת הענין להצבעה יש להזמין אותו על-סנת שיתן את חוות-דעתו אם הוצאה מסוג זה היא במסגרת חוק התקציב.

היור' י. גורי:

אני מוכן לקבל את ההצעה להיוועץ ביועץ המספטי, אבל לדעתי אין צורך בכך. בחוק התקציב 1954/55 נאמר סר האוצר רשאי להעביר כספים - פרט לתקציב הכנסת ומסרד מברר המדינה - מטעיף לטעיף, ולהעביר ספרט אחד לפרט אחר או לפרט חדט, בתנאי שהסכום לא יעלה על 100,000 לירות. את הפעולה הזאת אפשר לעשות, אפוא, במסגרת חוק התקציב, ולא שתעוררת כל שאלה מספטיית.

סר רוזטי:

יש גם אפשרות להעביר זאת מטעיף לטעיף של הכנסת.

ח. רובין:

זאת אינה הוצאה של הכנסת. זוהי הוצאה בסביל הפיכת חנות בשר בלתי כשר לחנות אחרת. אין זה עומד גם בהתאם לצרכיה של הכנסת.

סר רוזטי:

אני חולק על דעתו זו של חבר הכנסת רובין. מהו ההבדל בין החלטה שבתקבלה על נסיאות הכנסת, למעל השלמת האסטטיקה של הכנסת, להקים גדר מסביב לבור של הכנסת ובין מקרה זה? הכנסת יכולה להתקיים גם בלי זה. עכשיו רוצים להסלים את האסטטיקה של הכנסת על-ידי מניעת קיום החנות הזאת. לא קיים פה לפי דעתי ענין של חוקיות.

ח. רובין:

אם הצעתי להעביר את הענין ליועץ המספטי לא תתקבל - אני מציע להעביר לוועדת ספנסת את ההצעה אם במקרה כזה עצם ההצבעה היא חוקית.

הי"ר י. גורי:

אם אתה רוצה לסמוע לפני ההצבעה את חוות דעתו של היועץ המספטי - זוהי דרישה חוקית אבל אם אתה אומר מראש שתהיה חוות-דעתו אשר תהיה, יש לך דעה לגופו של ענין - לטעם מה עלינו לסחוק את המספטי הזה? אני רק יכול להבטיח שלא אטלח את המכתב למזכיר הכנסת לפני שאסמע את דעתו של היועץ המספטי בענין.

ת. רובין:

אין זה מטפס, אותי. אם יתברר שהדבר הוא חוקי - אזביע נגדו; אם יתברר שאין הוא חוקי - לא אשתתף בהצבעה כלל. אינני יכול להסכים לכך שתהיה הצבעה כלשהי לפני שתישמע דעתו של היועץ המספטי בענין, מאחר שבדבר זה מהווה תקדים מסוכן.

הי"ר י. גורי:

ברצוני לערוך הצבעת-נסיון על פניה ליועץ המספטי, ואפרט את ההצבעה כהצבעה לגופו של ענין, אף-על-פי שההצבעה האמיתית לגופו של ענין תהיה לאחר שתישמע חוות-דעתו של היועץ המספטי.

ה צ ב ע ה

הצבעת-הנסיון להעביר את הענין לחוות-דעתו של היועץ המספטי נתקבלה ללא התנגדות.

ת. רובין:

אני מתנגד לענין הזה לגופו, וחושב אותו לשערוריה ציבורית. ברצוני להודיע מדוע לא השתתפתי בהצבעת-הנסיון בשאלה: מה לעשות עם החנות הנמצאת בסביבת הכנסת, ושבה נסחר בשר בלתי כשר. לא השתתפתי בהצבעה, באשר עצם העמדת הענין אפילו להצבעת-נסיון עומדת לפי הכרתי ולפי סיטב ידיעתי בניגוד לחוק המקצוב המאפשר רק הוצאות לצרכי פעולות של הכנסת. לא השתתפתי גם באשר אני חושב שבאותו זמן שבירוסלים יש התחרויות ויש נסיון לסגור בכוח את מועדון ארגון אמהות עובדות, בהנמקה שמסחקים עם בנים ובנות יחד; באותו זמן שישנן התרחשויות בירוסלים להטיל את טרות הפיעוט על הרוב של אזרחי הסדינה, באותו זמן אין זה בוודאי מתאים שהכנסת מצידה, אף-אחת מוועדותיה, תעסוק בסוגיות ותקבל החלטות שכל תכונן הוא להצדיק את הנסיון של הטלת הסירור בענין סגירת עסקים, מפעלים, סוסדות תרבות וכו'. קבלת החלטה מסוג זה - ולו גם בהצבעה נסיונית - פירושה: הצדקת עמדתם של כל אלה שאינם רוצים שיסחקו בנים ובנות בסביבתם ביחד. אלה הם ניסוקי לאי-השתתפות בהצבעה.

כאשר תחקיים ההצבעה הסופית, בין אם אזביע נגד ובין אם לא אשתתף בהצבעה - אבקש להביא את עמדותי החולקת בפני מליאת הכנסת. זאת אני אומר עתה כדי שלא תהיה אי-הבנה שכאילו הסתרת משהו.

הי"ר י. גורי:

כדי לסנוע סעות, ברצוני לומר: אין לוועדת הכספים בענין זה כל תפקיד. אתה הודעת מה אתה חושב לעשות, עכשיו תפנה לנסיאות, ואין זו דאגתה של ועדת הכספים.

4. המענק לרשויות המקומיות

הי"ר י. גורי:

שלחנו לחברי ועדת הכספים ווועדת הפנים את הסופס של חלוקת המענק. הוטל על יו"ר ועדת הפנים ועלי לבוא בדברים עם שר האוצר ועם שר הפנים, ולמסור להם את הדעות שהושמעו בוועדה המסותפת בנושא זה. הפגישה נדחתה זמן רב, ולבסוף נתקיימה - אם כי יו"ר ועדת הפנים לא היה נוכח בה. נתקיים בה הדיון על ההצעות שהציע בשעתו שר הפנים, והגענו לכלל סיכום. נקבעו עקרונות לשנת 1954/55. לא מצאנו לאפשרי לחולל מהפכות גדולות בכיוונים שונים בנוגע לצורת ההשתתפות של השלטון המרכזי בתקציב הרשויות המקומיות, והתרכזנו רק בשאלה: כיצד לחלק את המענק - שהיה בהתחלה 4,600,000 ל"י והוספה לו תוספת של חצי מיליון, באופן שהוא עתה כ-5,100,000 ל"י. מסכום זה יש להוריד 1,850,000 ל"י ההולכים במישרין לקופות הרשויות המקומיות. נשאר סכום של 3,250,000 ל"י. את הסכום הזה מציעים, לאחר ההסכם, לחלק לפי העקרונות הבאים: את הרשויות המקומיות לחלק לשלושה סוגים: בסוג האחד

היו"ר י. גורי:

כלולות כל הרטוריות, המקבלות נקודה אחת לגולגולת, שווה לכולם. בסוג השני כלולים ישובים חדשים שהם ישובי-עולים: עכו, רמלה, לוד וכו'. הסוג הזה מקבל נקודה אחת בתוקף הסעיף הראשון, ונקודה נוספת בתוקף היותו ישוב עולים חדש. כישובי-עולים חדשים נחשבים גם ישובים ותיקים, אולם כאלה שבדלו עקב העליה החדשה פי שלושה וארבעה זייתר. בסוג השלישי בכללות המועצות האזוריות, המקבלות נוספת של חצי נקודה עקב הפיזור הרב. מאחר שכמעט כל המועצות האזוריות מורכבות בעיקר מישובים חדשים, הנקודות שהן מקבלות הן בין 2 ו-2 1/2 נקודות.

באותה ישיבה עם השרים הוסכם שלקראת תקציב 1955/56 ישובו לדון על הבעיה בהיקפה הכולל, על צורת ההסתמפות בתקציבן של הרטוריות המקומיות. אחת ההצעות אשרה שהסתמפות זו תהיה בנויה על יסודות יציבים בלתי-מסתנים, ושלא יהיו בכל שנה יציבים על סכומים אבסולוטיים, ולהעביר מסים מסויימים לרשותן של הרטוריות המקומיות כדי לפצות אותן. הובטח לי שפירוט ההצעה ייסלח אלי, אך עברו חדשים רבים מאז.

י. גורי:
אני חושב שהצום עלינו לדון רק על חלוקת הסכום הזה, ולא על העקרונות של היחסים הכספיים עם הרטוריות המקומיות.

ד. שפר:
אני מסכים לעקרונות של הנקודות לשנה זאת. אולם אני שואל: על-סמך מה הכלילו כל מקום באחד משלושת הסוגים? למשל: מדוע מקבלת המועצה האזורית מנשה סתי נקודות, ואילו המועצה האזורית מגידו סתי וחצי נקודות? לפי איזה חישוב?

ג. חת:
רציתי רק להבהיר שאם לא הסתמפתי בישיבה של יו"ר ועדת הכספים עם שני השרים, לא היה זה באשמת, ורציתי שתדעו זאת.

מר מריאל:
בתקציב של השנה הנוכחית כלול סכום של 4,650,000 ל"י כמענק לרטוריות המקומיות. אולם כאשר באים לחלק את הסכום, החלוקה הוא למעשה רק 3,100,000 ל"י. כספים הצריכים לסמס לרטוריות המקומיות כעזר להחזקת תקציבן הרגיל. לא יכולנו להתאים להן נוסחה לחלוקת הכספים כפי שדרשו הרטוריות המקומיות. השאלות שנשאלו מוכיחות שההצעה של ועדת הכספים איננה הסתאיטה ביותר, כי לפי זה החלוקה אינה אבסולוטית אלא בהתאם לדיסקרציה מסויימת. אנו הצענו הצעת נוסחה מדוייקת שלא תשאיר דיסקרציה בידי משרד הפנים. הצעתנו היתה מבוססת על מספר התושבים, לפי הפירוט הניתן כאן. ועדת הכספים טענה שאין החלוקה המוצעת על-ידינו מתקבלת על הדעת כי באופן אדמיניסטרטיבי לא נוכל לבצע זאת היות ואין בידינו רטימות על מספר העולים החדשים שבאו משנת 1950 ואילך. כהצעה נבדלת להצעתנו הציע מר גורי את הצעתו. מנהל משרד הפנים יהיה צריך להחליט - לפי הצעתו של מר גורי - אם מקום מסויי, כמו מגדל-אסקלון, נכלל בסוג השני או השלישי. לכן הבענו את דעתנו שהצעתו של מר גורי אינה יכולה לפתור את כל הבעיות. אך מכיוון שמר גורי הציע אותה - הבאנו בפניו פירוט כיצד לבצע את הצעתו שלו, וזהו החומר שחולק לכם עתה. אני חוזר: אין זאת הצעת משרד הפנים, אלא הצעה כיצד לבצע את הדרך שהציע מר גורי.

אני רוצה רק להזכיר שאנו נמצאים עכשיו בדצמבר. כל הרטוריות המקומיות כבר הגישו את תקציביהן, ובסעיף ההכנסות שלהן כלול סכום מסוייט כמענק. אנו התחייבנו בפניכם על הסכומים לפי עקרונות שהיו קבועים בשנה שעברה. לשנות את הסכומים האלה עכשיו באופן רדיקאלי יהיה קשה ביותר, כי הרטוריות המקומיות כבר בנו את תקציביהן. הרטוריות המקומיות הגדולות הן הסובלות ביותר, כי את התוספות שנתנו למקומות הקטנים לקחנו מהמקומות הגדולים. לא היינו מעוניינים עכשיו לשנות את הסכומים שנקבעו בתקציבים השונים של הרטוריות המקומיות, וסעליהם הן ביססו את תקציב הוצאותיהן.

ישיבת ועדת הכספים
7.12.54

היו"ר י. גורי:

כולי סופתע לשמוע את מה שסמעת עכשיו מפי
 מר מויאל. שר הפנים אמר בסעתו שהוא מסכים
 שהעקרונות למענק ל-1954/55 ייקבעו בהחלטה של ועדת הכספים וועדת הפנים
 בישיבה מסותפת. קיבלנו הצעה מסר-הפנים, חסיסה סימני-היכר כעקרונות
 לחלוקת המענק: הרכב האוכלוסיה, פיזור האוכלוסיה, הסדורות המיוחדים,
 נטל המסים, יעילות גביית-המסים. שר הפנים אמר בעצמו שאשר להרכב
 האוכלוסיה, הוא מציע להביא בחשבון עולים שנכנסו לארץ מסבת 1950. נחזור
 שאלה אם קיימת סטטיסטיקה שאפשר לקבוע מ' הם אזרחים הנמצאים בארץ מסבת
 1950 ואילך. התברר שאין סטטיסטיקה כזאת. פיזור-האוכלוסיה הוא סימן-היכר
 אובייקטיבי. אשר לסדורות מינחדים - לא כל הרשויות המקומיות מספקות
 אותם באותו היקף ובאותה טיבה. מה שנוגע לנטל המסים ויעילות גבייתם -
 שר הפנים אמר שאת שלושת הגורמים הראשונים אפשר לחלק באובייקטיביות,
 ואילו השניים האחרים ניתנים להערכה בלבד, אם כי על הסעיף הראשון חסרה
 הסטטיסטיקה, ואני מערער ^לאור זה הגיע שר הפנים למסקנה ש-80% מהמענק
 הנמסר לחלוקה יחולקו בהתחשב עם שלושת הגורמים הראשונים. גם את המועצות
 האזוריות רצו לחלק לסני טובים: כאלה שיש בהם עולים שבאו לאחר 1950,
 ואלה שבאו לפני כן. בכל מועצה אזורית צריך יהיה לערוך מפקד. מתברר
 שהתיקון שהכנסתי הוא בעקבות העקרון של שר הפנים על נקודה, נקודה וחצי
 ושתי נקודות, לפי חלוקת הסוגים. הסוגי הוא שהוספנו חצי נקודה למועצה
 האזורית, היכולה לפי זה לקבל עד 2 1/2 נקודות. ברצוני עוד להדגיש שכיום
 אין זאת כבר הצעה שלי, אלא הצעה מסוכמת עם שר המוצר ושר הפנים, שקיבלו
 הצעה זו כעקרון לסבת 1954/55. אחרי הישיבה הזאת פניתי פעמים רבות לשר
 הפנים בבקשה לקבל הצעה מפורטת על סמך העקרונות האלו שהוטכם עליהם.
 הדבר נמסר, כפי שאמרתי קודם, חדשים רביים, השר נסע לחוץ-לארץ, הפגרה
 וכו', ולאחרונה קיבלתי בענין זה טכתב ממשרד הפנים, שאליו היתה מצורפת
 ההצעה הנוכחית. לא נאמר לי לא בעל-פה ולא בכתב שניתיים הדברים הולכים
 כסידור, שמחלקים את המענק לפי חוסר-העקרונות שהיה ב-1953/54. אם משרד
 הפנים חשב שלא יוכל לעטור בהצעה הזאת, היה צריך להודיע על כך מראש.
 אם משרד הפנים רוצה לדון בענין מחדש - צריך להפגיש את שני השרים מחדש.
 אם העקרונות עומדים בעינם - איני חושב שהם מסאירים טרחב גדול לדיסקרציה.
 אשר למקדמות שניתנו לרשויות המקומיות - השנין ניתן לתקון ולא מאוחר
 עדיין. לכן אני שואל את נציגי משרד הפנים: על מה הם דנים? האם על
 העקרונות שנתקבלו בישיבת השרים? אם דנים על שינוי העקרונות, הרי נמלב
 זה לא אנו הכתובת.

י. גורי: מהו בעצם תפקידו של שר האוצר בענין זה?

היו"ר י. גורי:

כך הוחלט בישיבה מסותפת של שתי הוועדות, על
 התייעצות מסותפת בין שר האוצר ובין שר הפנים.

מר מויאל:

ישבתי עם מר גורי בישיבה מסותפת על תקציב
 הפיתוח, ואז היה לי ברור שהצעה זו היא הצעתו
 שלו.

היו"ר י. גורי:

אין זו הצעה שלי, זוהי הצעתם של שני השרים.

מר מויאל:

אין המצב פשוט כפי שתאר אותו מר גורי. אנו
 משלמים מקדמות לא באופן ארביטררי. בחודש
 אפריל נקבע בכל תקציב מהו הסכום שכל רשות מקומית תקבל כמענק מהממשלה.
 כאשר הרשויות המקומיות בונות את תקציבן - עליהן לדעת מהו סכום המענק.
 השרים ידעו זאת. את המקדמות נתנו לפי התקציב המאושר. אנו מלקים את השנה
 לארבעה חלקים. עתה הגיע תורו של החלק השלישי. קשה היום לעשות שינויים
 במספרים אלה. יחד עם חצי המיליון שהוספנו - חסדים לנו עוד 400,000 ל"י,
 כדי להיענות לדרישות של הרשויות המקומיות. ב-1951/52 הן הוציאו מיליון
 ורבע לירות למעלה ממה שהיה כתוב בתקציב, כי קיבלנו פחות מס-שעשועים
 ודמי רשיונות לכלי-רכב. יוצא שאת המיליון ורבע האלה היינו צריכים לתת
 להם מכספיינו, כי הם למעשה לא עברו את התקציב שהיה רשום להם, רק ההכנסות
 היו פחותות, אנו קיבלו פחות והיינו צריכים לתת להם יותר. אנו
 מקווים שהשנה ההכנסות מס ששועים ורכב יגיעו ל-280,000 ל"י יותר. דעתנו
 היא שאי-אפשר בחודש דצמבר לקבוע עקרונות לחלוקת כספים מחודש אפריל
 שערב. ההצעה לחלוקה לפי הנוסחה שלנו הוגשה עוד לפני אפריל, והסכימו לה
 כל הרשויות המקומיות. אני מציע עכשיו לא לענות את החלוקה לשנה הזאת, ואנו
 מעוניינים לקבל הצעה על חלוקה אבסולוטית של הסכומים ל-1955/56. לעת-עתה
 אסרנו לרשויות המקומיות להכין את תקציביהן עם סכומי מענק כפי שקיבלו
 בשנה הקודמת.

א.ב.

ישיבת ועדת הכספים
7.12.54

ג. חת:
אני חושב שאין טעם עתה להמשיך בדיון זה. אני מציע להחזיר את הענין הזה לדיון מסותף של שני הסרים עם יושבי ראש ועדות הכספים והפנים, ועד הסבוע הבא נראה מה אפשר לעשות.

הי'ר י. גורי:
בטח כל הדיונים האלה לא עלה בדעתי שאנו עוסקים בבעיה של 1955/56. אם ביוני כבר היה מאחר לדון על כך - והרי הישיבה המסותפת התקיימה ביוני - מדוע לא אמר זאת שר הפנים אז? בכל המסא-ומתן היה ברור שהמדובר הוא על 1954/55. מסוים כך לא הרחבתי את הישיעה וקיבלנו רק את הסיכום הזה.

הצעתו של חבר הכנסת חת היא הגיונית אם אומרים שהסולחן הוא חלק, שיש עוד על מה לדון. אם הדבר גסור - אין יותר על מה לדון.

י. בדר:
אין אני רואה בענין זה כל סמכות של ועדת הכספים. הכנסת החליטה על סעיף כללי לרשויות המקומיות, וסעיף זה עומד לרשותו של שר הפנים, כל זמן שהוא מסתמך בסכום זה במסגרת של אותו פרט - הוא יכול לעשות מה שהוא רוצה. הוועדה יכולה להתערב ולהמליץ - אבל לא להחליט. גם שר האוצר אינו יכול לשנות את החלטת שר הפנים. הוחלט כאן ששני יושבי-הראש של הוועדות ישבו עם שני הסרים וידונו. אולם תהיה החלטתם אשר תהיה - האחריות היא על שר הפנים. לוועדה הזאת יש סמכות לדון רק בהצעתו של שר האוצר לחלק את התוספת של חצי מיליון הלירות. הוועדה יכולה להחליט שאת הסכום הזה היא אינה נותנת לשר הפנים לחלוקה, אלא מחלקת אותו בעצמה בין הרשויות המקומיות שהיא קובעת, אולם רק לגבי חצי המיליון הזה.

הי'ר י. גורי:
המסמלה הציעה הצעה מסויימת בנוגע לחצי המיליון. הוועדה יכולה לקבל את הצעת המסמלה או לדחותה, אבל אין היא יכולה להיכנס לסמכויות שר הפנים ולחלק במקומו את המענק.

י. בדר:
דעתי בענין זה טובה, ואני מבקש בענין זה להתייעץ עם היועץ המשפטי. דעתי היא שהוועדה יכולה לחלק סכום זה בהתאם להצעת המסמלה, אך היא יכולה - אם רצונה בכך - לחלק אותו כמצויה. ואם הבנתי נכון את שר סוילאל - הרי בחלוקת המענק לרשויות המקומיות התחשבו לא רק בחצי המיליון הנוסף הזה, אלא עוד בסכום נוסף, ועל-ידי-כך פגעו בכמה וכמה עקרונות.

הצעתי היא, אפוא: לא לדון פה אלא על חלוקת אותם כספים שאותם אנו מוסמכים לחלק מתוך המילואים של 4 מיליון הלירות שהכנסת החליטה עליהם בזמנו, ולהשאיר את כל יתר הדברים לשר הפנים.

א. הרצפלד:
אני תומך בהצעתו של חבר הכנסת חת. אני מציע להחזיר את הענין לשני יושבי-הראש ולשני הסרים, אשר יתחשבו בכל הדעות שהוסמכו למצוא פתרון.

ה. אריאב:
אני מציע להוריד את כל הענין הזה מסדר-יוטה של ועדת הכספים, מאחד שאין זה מסמכותנו לחלק כספים של מענק.

ה. למדן:
אני מציעה להפסיק ברגע זה את הדיון, ולהמשיך בו בנוכחות שר הפנים ונציג מסדר האוצר.

מר אברזי:
רציתי רק להגיד שאין אנו יכולים לעמוד ולחכות בעבודה המעסימת. כל נוסחה שתמצא, אני מבקש שתימצא בהקדם, כי הזמן עובר ואי-אפשר לחכות.

ה. רובין:
עובדה היא שבטעה שקובעים כאן שאנו נדון בענין בישיבה מסותפת של ועדות הכספים והפנים, בינתיים הולכות ונוצרות עובדות ומעמידים אותנו בסופו של דבר בפני עובדה קיימת. אני מסכים לדחיה, אבל בינתיים לא ייווצרו עובדות חדשות.

א.ב.

ישיבת ועדת הכספים
7.12.54

ח. רובין:

אשר לסאלת הסמכויות - מקובל שסתי הוועדות
עוסקות בדבר, בהסכמתו של סר הפנים, ואין
זה סחייב אותו. התנאים שאני מציע, אפוא, הם: דחיה לשבוע הבא - לא יותר;
שלא ייווצרו בינתיים עובדות נוספות; וטיהיה - כפי שאמר היו"ר - סולחן
חלק ודיון על 1954/55 ולא על 1955/56.

היו"ר י. גורי:

הרשויות המקומיות מחכות לסיום הדיונים, אם
חברי הכנסת בדר ואריאב ידעו שאין זה סמכותה
של ועדת הכספים - סדוע לא טענו זאת קודם? אין זה הובן. אני מוכן לקבל
את ההצעה להחזיר את הענין לאינסטנציה המתאימה, ואנו מוכנים להמסין
ולדון בו אם מסרד הפנים מסכים שנדון בזה סתוך הסכמה, ואם הסולחן יהיה
חלק. האם סר מריאל חושב שיש טעם לדיון זה?

אני מציע שנציגי מסרד הפנים ייטלכו בדעתם
ויחזעצו עם הסר. בעוד יום-יומיים אסאל אותם אם יש טעם לכנס את הישיבה
הזאת או לא.

סר מריאל:

עלי לבקש את סליחתכם על שלא הצלחתי להבהיר
את דברי היטב. סר הפנים רצה ורוצה לסתף
פעולה עם ועדת הכספים בענין חלוקת המענק. אולם היינו צריכים לאסר
זאת בתחילת כל סנה. למרות שיסנם קטיים בסינוי - נוכל בכל זאת לעסות
שינויים. אולם יסנו דבר חסוב יותר משינויים לסנת 1954/55, וזה: סנת
התקציב הבאה. ואנו מעוניינים לסתף פעולה על סנת לסצוא נוסחה בסביל
הסנה הבאה, אם כי יכול להיות שאין זאת סמכותה של ועדת הכספים, אבל
אנו רוצים כשיתוף פעולה אתה. אינני יכול להבטיח שיהיה לוח חלק, כי
יסנם תקציבים, ובהתאם להם חולקו כספים. באסר לווספת - למרות הקשיים
נוכל לחלק זאת בצורה אחרת.

(הישיבה ננעלה בשעה 13.20)